

[Inger Stilling Pedersen]

omflytninger på nogle budgetter. Jeg tror, det er muligt, for jeg tror, at om vi så bevilgede 15 mio. kr. eller meget mere, så var det jo ikke sikkert, at det blev en disse mere effektivt.

Vi er parat til at gå ind i udvalgsbehandlingen. Vi er glade for, at den er kommet, og vi mener, at der i hvert fald er meget at se hen til med hensyn til borgernes rettigheder. Vi havde forleden dag en diskussion i Socialudvalget om, hvordan man er stillet i systemet f.eks. ved tvangsfjernelser, og hvis man bliver beskyldt for nogle ting, der ikke kan blive slettet i systemerne. Ja, der er mange, mange områder, hvor borgerne føler sig trådt over tærne.

Men som sagt er vi meget positive over for den udvalgsbehandling, der forestår.

Svend Auken (S):

Det har været en lang og, synes jeg, positiv debat, vi har haft om vores forslag, og jeg vil gerne starte med at sige tak til partiernes ordførere for den, synes jeg, overordentlig positive modtagelse, vores forslag har fået. Jeg tror ikke, der var en eneste ordfører, der ikke var enig i tankegangen i forslaget, ideen i forslaget.

Selvfølgelig var ikke alle lige begejstrede for de enkelte ideer og eksempler, som er nævnt i vores forslag, men der var en meget positiv tone i debatten, og den vil jeg gerne kvittere for og måske sige til finansministeren, at det burde måske give ham og hans regering stof til eftertanke, at der tydeligvis her i Folketinget er en langt, langt, langt mere positiv holdning til nytænkning, når det drejer sig om den offentlige sektor, end den – hvis jeg nu må bruge et udtryk, som jeg ved finansministeren ynder at bruge om Socialdemokratiet – betonholdning, som finansministeren repræsenterede her i dag.

Jeg vil godt tage udgangspunkt i fru Inger Stilling Pedersens indlæg til sidst, hvor fru Inger Stilling Pedersen jo gav en række eksempler på, hvordan almindelige danskere opfattede virkningerne af de beslutninger, vi traf forskellige steder i folkevalgte organer, hvad enten det var her i Folketinget, eller det var i amterne eller i kommunerne. Fru Inger Stilling Pedersen siger med rette, at borgerne ikke kan få hoved eller hale på det, der bliver besluttet. Vi nedlægger gode arbejdspladser for at spare penge. De penge, vi sparer, kommer vi så af med i understøttelse et andet sted. Så nedsæt-

ter vi et udvalg, der skal prøve at finde ud af, hvordan vi kan aktivere de ledige, så vi kan komme i gang med noget fornuftigt arbejde, men vi har jo allerede lige nedlagt fornuftige arbejdspladser – det er jo derfor, de er blevet ledige – og sådan kører det rundt.

Folk synes, at de betaler mere, og de får mindre og mindre ud af det. Og det er efter min opfattelse en dårlig udvikling. Derfor er det vigtigt, at vi i vores overordnede planlægning og vores overordnede principdiskussioner, igen som fru Inger Stilling Pedersen og som vi i vores forslag har forsøgt at gøre det, prøver at se tingene nedefra, prøver at se det fra den enkelte borgers synsvinkel, prøver at tænke i mennesker og ikke i systemer og kasser.

Danmark har et godt velfærdssamfund. Sammenlignet med de fleste andre landes fungerer vores offentlige sektor, i forhold til hvad man leverer af ydelser, både effektivt og godt; men det kan ikke skjules, at den offentlige sektor i dag ikke står mål med de berettigede forventninger, befolkningen kan have til service, til tryghed, til støtte, når der er støtte behov.

Fru Mimi Jakobsen var inde på, at man med udgangspunkt i dette forslag kunne få en principiel samfundsdebat om rettigheder, pligter og ansvar. Det har netop været et af formålene med at fremsætte forslagene i den form, det her er sket, at lægge op til en sådan mere principiel diskussion, som vi er meget optaget af. Vi er optaget af styring – eller planlægning i stedet for styring. Vi er optaget af at give folk rettigheder for til gengæld så også at kunne stille krav til dem om at udvise ansvar og pligtfølelse over for samfundet. De mennesker, der føler, at der ikke bliver lyttet til dem, at de ingen rettigheder har, at de er udenfor, føler heller ikke, at man med rette kan stille forventninger og krav til dem; hvorimod hvis de er indenfor, hvis de har reelle rettigheder, reelle valgmuligheder, reel tryghed, så føler de det også berettiget, at vi stiller krav og fordringer til dem. Det er en helt igennem rimelig debat at tage.

Lidt hånligt har finansministeren og hans partis ordfører – og jeg tror også Fremskridtspartiets ordfører – sagt, at Socialdemokratiet jo bare havde tyvstjålet disse ideer fra John Majors konservative regering i England. Jeg er nødt til at sige, at det er ikke rigtigt. John Ma-